

POSTANOWIENIE

20 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 marca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku G. J.

z udziałem M. J.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej G. J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie

z 2 czerwca 2023 r., IX Ca 811/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. orzeka, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca G. J. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z 2 czerwca 2023 r., wydanego w sprawie z udziałem M. J. o podział majątku wspólnego.

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością wynikającą z naruszenia art. 382 k.p.c. w zw z art. 327¹ § 1 i 2 k.p.c. i z art. 391 § 1 k.p.c., polegającego na braku wyjaśnienia podstaw faktycznych i prawnych dokonanych ustaleń w zakresie zarzutu apelacyjnego wnioskodawcy i dokonanego wnioskowania Sądu. zdaniem skarżącego brak wyjaśnienia podstaw

faktycznych dokonanego wywodu i podstaw prawnych w tym zakresie uniemożliwia odpowiednią kontrolę instancyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Powyższe wymagania nie zostały spełnione. Skarżący nie wykazał, w jaki sposób ewentualne sporządzenie wadliwego uzasadnienia miałoby się przełożyć na wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Należy bowiem podkreślić, że o ile na etapie merytorycznego rozpoznawania skargi kasacyjnej badane są wszelkie podniesione w niej zarzuty, o tyle decyzja o przyjęciu skargi do rozpoznania jako oczywiście zasadnej musi opierać się jedynie na naruszeniach kwalifikowanych. Po pierwsze dostrzegalnych bez konieczności przeprowadzenia głębszej analizy, po drugie wpływających bezpośrednio na wadliwość wydanego rozstrzygnięcia. Nie każde bowiem naruszenie przepisów prawa prowadzi ostatecznie do wydania jaskrawie nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia SN z 28 lutego 2024 r., I CSK 1671/23; z 12 stycznia 2024 r., I CSK 97/23; z 27 października 2023 r., I CSK 4887/22)

Na marginesie należy zaznaczyć, że Sądowi Najwyższemu nie przysporzyło trudności odtworzenie toku rozumowania Sądu II instancji, w szczególności w części dotyczącej przeznaczenia kwot podjętych przez uczestniczkę z rachunku firmowego (szczegółowo opisanych na str. 37 i nast. kwestionowanego uzasadnienia). Natomiast formułowanie zarzutów kwestionujących ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydanego orzeczenia lub sposób prowadzenia postępowania dowodowego w sprawie jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym na mocy art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

(r.g.)